

ogfaa i høi Grad nødvendig. Jeg kan ikke varmt nok anbefale ogsaa dette Endringsforslag til det høie Things Velvillie. Premierlieutenanterne ere, som det høie Thing vil vide, inddelte i 3 Lønningsklasser: paa 450 Rd., paa 600 Rd. og paa 750 Rd. Naar man nu betragter Lønningen paa 450 Rd., saa vil man overordentlig let komme til den Erkjendelse, at det er fuldstændig umuligt for en Premierlieutenant at kunne leve deraf uden at gjøre Gjæld. Det er naturligvis ikke min Mening at ville sige, at det overhovedet er umuligt at kunne leve af 450 Rd.; men jeg tror at kunne paastå, at det er fuldstændig umuligt for en Lieutenant at kunne leve deraf, fordi man maa erindre, at denne Mand har særlige Forpligtelser, som han ikke kan unddrage sig, som han maa opfylde, og som allesammen koste Penge. Jeg har for at komme til en bestemt Erkjendelse deraf søgt at opgjøre, hvorledes det virkelig stiller sig for en Premierlieutenant paa yngst Gage. Jeg har meget nøie ladet gennemregne de Fornødenheder, som han ikke kan undgaa at maatte give Penge ud til, jeg har ladet opgjøre Alt, hvad der er nødvendigt til hans Skripering og for ham til at leve af. Jeg har dog kun taget det Allernødvendigste med. Jeg er gaaet ud fra — for at give et Exempel — at naar han en Gang har faaet en Sabel, behøver han aldrig mere at anvende Noget til Paabeh. Jeg er gaaet ud fra, at et Sabelgehæng varer i 6 Aar. Jeg er gaaet ud fra, at hans Frakke, som han bærer under en 6 Maaneders Rekruttskole og ligger med i Leiven næste Aar, kan vare i 2 Aar. Jeg er gaaet ud fra, at hele hans Stomagerregning — og Officerer ved Fodfolket maa nødvendig bruge særdeles meget Skot — ikke beløber sig til mere end 25 Rd. om Aaret. Jeg har opgjort det saaledes, at der ingensomhelst Udgift falder til Noget, der kan kaldes Luxus; jeg er gaaet ud fra, at den Paagjældende ikke ryger Tobak, at han ikke skriver et eneste Brev, og derfor ikke bruger noget Postmærke, at han ikke gaar i Theatret; jeg har kun forudsat det Allernødvendigste, og kommer endda til, at han ikke kan leve for ringere end 487 Rd. 32 s. Nu har han 450 Rd., det vil altsaa sige, at han sætter aarlig 37 Rd. til; varede dette Forhold kun fort Lid, skulde jeg endda ikke sige Noget dærom; men, naar man ser, at der for Diebliffet gaar Lieutenanter paa yngste Lønning med over 10 Aars Tjenestetid, er Følgen den, at de maa hvert Aar sætte 37 Rd. til, og ere nødt til at gjøre det hvert Aar, saa at de til sidst komme i den forfærdeligste Gjæld. Det ser jeg ogsaa stadfæstet paa andre Maader. Saaledes er der i de senere Aar indgivet Ansøgninger i stort Antal til Krigsministeriet om Gageforstød eller Paan ved Livrenteanstalten, fordi de Paagjældende ikke have kunnet leve af deres Gage, og efter nogle Aars Forløb bliver Gjælden dem for trykkende, saa at de ere nødt til at samle den paa een Haand;

men gjøre de Forsøg derpaa, kommer der atter nye Udgifter til Afbetaling, til Renter osv. Det er mig fuldstændigt klart, at de yngste Lieutenanter med deres bedste Villie ikke kunne leve af deres Lønning alene, og man kan ikke indvende, at de kunne indrette sig paa anden Maade; thi Staten gaar ogsaa i denne Henseende forud med at vise, at Fordringerne ere forskjelligte for de forskjelligte Personer. Som et Exempel i saa Henseende skal jeg blot nævne, at naar en Lieutenant indkvarteres paa en af Kasernerne og faar et tarveligt Varelse med det allernødvendigste Bohave, siger Staten til ham: Du skal betale 7 Rd. derfor, 6 Rd. for Kvarter og 1 Rd. i Skat, hvorimod man giver Underofficererne større Leiligheder for 3 eller 4 Rd. maanedlig. Det er ganske vist, at jeg finder det fuldkommen naturligt, at man lader Underofficererne faae Boliger for en billig Betaling; men jeg finder det ublu, at man lader Lieutenanterne betale saa overordentlig dyr Kvartergodtgjørelse. Derfor stiller det sig for mig saaledes, at det ikke er en urimelig Paastand, naar jeg udtaler, at Lieutenanterne kan ikke leve for den Gage, som de faa. Jeg er overbevist om, at det er det høie Things vil være fuldstændig enig med mig heri, og jeg tvivler ikke paa, at naar Lønningsloven foreligger til Revision, ville ogsaa disse Personer derunder blive omfattede med Velvillie af det høie Thing; men jeg skal anbefale paa det Varmeste ikke at udsætte det, og ikke at lade flere Aar gaa hen, hvori man lader disse Menninger leve under den uheldige, fattige Tilstand. Ser man hen til de øvrige Lønningsklasser for Lieutenanter, er Forholdet ogsaa overordentlig ugunstigt. Den ældste Lieutenantklasse har 750 Rd.; men til Gjengjæld have vi jo ogsaa Lieutenanter paa denne Lønning, der staa med 19 Aars Tjenestetid, altsaa i en Alder, hvor det er en naturlig Fordring for dem, at de kunne have stiftet Familie. De sidde maafe med Kone og Børn, som de skulle lade og opdrage, og det kunne de ikke gjøre for deres Lønning; selv med et mindre Tilskud vil det ikke være muligt for dem. Hærens Officerer ere ikke i Stand til at skaffe sig Erhverv ved Siden af, som de kunne gjøre Regning paa. De ere nødsagede til at være til Tjeneste, naar som helst Staten fordrer det. Andre kunne paa privat Maade f. Ex. ved at give Undervisning og paa mange andre Maader skaffe sig et Bierhverv; men det er meget vanskeligt for Officererne at gjøre det, fordi de aldrig vide, naar de kaldes til Tjeneste, og naar de have en saa streng Tjeneste som den, der fordrer af dem paa Rekruttskolen eller i Leiriden, falder i alt Bald ethvert Bierhverv bort, og Ingen har derfor særlig Tilbøjelighed til at indlade sig med Hærens Officerer til saadant Sney som f. Ex. Undervisning, fordi de ikke ere stikke paa, at de virkelig staa til Raadighed for den Paagjældende med Hensyn til deres Tid. Jeg tror derfor at kunne sige,